

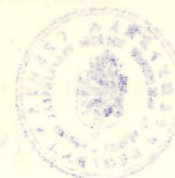
3345/7
2212/3

1 рунт
Београд

ЗАКОН

О

ИСЛАМСКОЈ ВЕРСКОЈ ЗАЈЕДНИЦИ
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

1 9 3 6

ДРЖАВНА ШТАМПАРИЈА У САРАЈЕВУ

ЗАКОН

О ИСЛАМСКОЈ ВЕРСКОЈ ЗАЈЕДНИЦИ КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Мод. ЈЗ 36189

На основу чл. 29 Уредбе са законском снагом о изменама и допунама Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије од 28 фебруара 1936 године, објављене у »Службеним новинама« број 52-Х од 5 марта 1936 године издајем пречишћени текст Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије од 31 јануара 1930 године, који гласи:

ЗАКОН

О ИСЛАМСКОЈ ВЕРСКОЈ ЗАЈЕДНИЦИ КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

§ 1

(¹) Сви муслимани у Краљевини Југославији сачињавају једну самосталну Исламску верску заједницу, којој је на челу, као врховни старешина, Реис-ул-улема.

(²) Исламска верска заједница јавно исповеда и учи своју исламску веру, јавно врши своје исламске верске дужности и самостално управља и уређује своје верске, верско-просветне и вакуфске послове, по прописима Шеријата, овог Закона и Устава Исламске верске заједнице Краљевине Југославије.

(³) Сва покретна и непокретна добра и сва гробља Исламске верске заједнице у Краљевини Југославији, која су у власништву односних верских установа: вакуфа, џематских, среских, и других заклада и фондова, служе искључиво за верске, верско-просветне и хумане сврхе муслимана.

§ 2

(¹) Органи Исламске верске заједнице јесу:

- 1) џематски меџлис;
 - 2) среско вакуфско-меарифско поверенство;
 - 3) Улема-меџлис у Сарајеву и Улема-меџлис у Скопљу;
 - 4) Вакуфско-меарифски сабор у Сарајеву и вакуфско-меарифски сабор у Скопљу, са својим органима, саборским одборима и вакуфским дирекцијама;
 - 5) Реис-ул-улема у Сарајеву, са својим ужим и ширим Саветом.
- (²) Састав ових органа, као и њихов делокруг и надлежност, прописале се Уставом Исламске верске заједнице.

§ 3

(¹) Право бирања органа под 1), 2) и 4) предњег §-а има сваки муслиман држављанин Краљевине Југославије, који је мушког рода, има 21 годину живота и часна права. Бирање се врши једнаким, тајним и непосредним гласањем.

(²) Састав и начин бирања предњих органа прописане се Уставом Исламске верске заједнице.

(³) Чланове Улема-меџлиса бира посебно изборно тело од 10 чланова, које бира Вакуфско-меарифски сабор одмах после конституисања.

(⁴) Ова изборна тела са оба подручја бирају Реис-ул-улему у заједничкој седници.

(⁵) Ако је Реис-ул-улема с подручја једног Улема-меџлиса, његов ће секретар бити са другог.

§ 3а

(¹) Вакуфско-меарифски сабор има право надзора над административним деловањем Улема-меџлиса. Он има право да из своје средине одреди изасланика, који ће прегледати рад Улема-меџлиса, и о томе поднети извештај.

(²) Вакуфско-меарифски сабор бира из своје средине четири члана за дисциплинско веће, које под претседањем Реис-ул-улеме врши дисциплинску власт над члановима Улема-меџлиса.

§ 4

(¹) Реис-ул-улему и чланове Улема-меџлиса поставља Краљ Указом, на предлог Министра правде, стављен у сагласности с Претседником Министарског савета, а на основу избора проведених у смислу §-а 3 овог Закона и Устава Исламске верске заједнице.

(²) Реис-ул-улема добија овлашћење (меншуру) за вршење верских послова од нарочито сазваног Савета, кога бирају оба вакуфско-меарифска сабора.

(³) У случају да се поново успостави Исламски Хилафет, који призна Исламску верску заједницу и Краљевска влада, однос између Хилафета и Исламске верске заједнице биће накнадно регулисан у споразуму са Краљевском владом.

§ 5

(¹) Исламска верска заједница самостално управља и слободно располаже својом имовином, вакуфима и фондовима у границама овог Закона и Устава Исламске верске заједнице, и под врховним надзором Државе.

(²) Надлежне исламске верске и вакуфско-меарифске власти самостално одлучују о примању вакуфа (задужбина), који су намењени верским, верско-просветним и хуманим циљевима.

(³) Исламска верска заједница, која по поступку о свом рачуноводству преко својих надлежних власти врши контролу својих прихода и расхода, подлежи, према одредби другог става чл. 2 Закона о Главној контроли, врховном надзору Главне контроле, утолико што је Главна контрола овлашћена да утрошак прихода, према указаној потреби контролише прегледима, било на захтев Министра правде или самих надлежних власти Исламске верске заједнице.

(⁴) Имовина Исламске верске заједнице служи искључиво њеним верским, верско-просветним и хуманим циљевима, и не може се ни под којим видом од ње одузимати ни на друге циљеве употребљавати.

(⁵) Експропријација имовине Исламске верске заједнице у општем интересу допуштена је само на основу закона, уз накнаду пуне вредности.

(⁶) Вакуфска имовина и сва друга добра и установе Исламске верске заједнице остају њено власништво и онда, када би становништво коме служе та имовина и та добра и установе прешло у неку другу веру или када би се иселило.

§ 5а

(¹) Аутономне верске и вакуфско-меарифске власти Исламске верске заједнице самостално решавају и одлучују о предметима, који спадају у њихову надлежност.

(²) Сукобе надлежности између верских и вакуфско-меарифских аутономних власти с једне и ресорних министара с друге стране решава Државни савет, а сукобе између вакуфско-меарифских органа надлежни шеријатски судови.

§ 5б

(¹) Одредбе вакуфнама (закладних писама) морају се по прописима Шеријата извршивати. Када нема вакуфнама, поступаће се по постојећем обичају (теамули кадим).

(²) Вакуфнамама стечена права на верске и вакуфско-меарифске службе морају се по прописима Шеријата поштивати.

§ 6

Исламска верска заједница и поједине њене установе и органи предвиђени Уставом Исламске верске заједнице, међу које спадају и

џематски меџлиси и среска поверенства, правна су лица, способна да по прописима закона стичу и држе како покретна тако и непокретна добра и врше сва права, која им као таквим припадају.

§ 7

Укинут је.

§ 8

(¹) За извршење надлежно издатих, на закону основаних наређења и пуноважних одлука свих исламских верских и вакуфско-меарифских аутономних власти и органа, а на њихов захтев, све државне и самоуправне власти обавезне су давати своју административну помоћ и сарадњу.

(²) Исламски верски службеници у вршењу своје званичне и духовне дужности уживају заштиту Државе на исти начин као и државни чиновници. Државне су власти, по прописима постојећих закона, дужне спречавати вређање личности и њихова верско-службеничка својства, а тако исто се старају да им осигурају слободно и несметано вршење њихове службе.

§ 8a

Стална државна помоћ, коју ће Исламска верска заједница Краљевине Југославије примати стално по државном буџету, исплаћиваће се по Уредби о сталној државној помоћи Исламској верској заједници Краљевине Југославије од 13 марта 1931 године бр. 28.519.

§ 9

Укинут је.

§ 10

Све државне власти које по својој надлежности покрену кривични поступак против којег исламског верског службеника дужне су одмах да о томе извести надлежни Улема-меџлис, као и о коначној одлуци коју буду донеле по том предмету.

§ 11

(¹) Сва она лица која по надлежном постављењу врше верску исламску службу нису обавезна вршити лично оне јавне послове који су противни њиховом верском позиву и угледу.

(²) Њихове припадности, које примају на основу својих функција, изузете су од пленидбе у истој мери као и плате и остале припадности државних чиновника.

(³) Грађани исламске вере у Краљевини Југославији, међу које ваља убројати и ученике свих школа, не смеју се наговарати ни при-сиљавати било на који начин да учествују при верским обредима које друге вероисповести. Да ли неки обред има обележје немуслиманске вере, меродавно је мишљење надлежне исламске верске власти. На основу тог мишљења доноси одлуку Министар просвете.

§ 11a

Застава Исламске верске заједнице је зелена са белим полу-месеком и петокраком звездом у средини.

§ 12

Исламска верска заједница подмирује своје потребе:

- 1) приходима својих верских и вакуфско-меарифских добара и фондова;
- 2) верским таксама;
- 3) добровољним прилозима, даровима и васијетима;
- 4) евентуалном помоћи самоуправних тела;
- 5) сталном државном помоћи из § 8a;
- 6) верским прирезима из § 14.

§ 13

(¹) За све званичне радње верских и вакуфско-меарифских органа плаћа се само она такса коју пропише надлежно верско односно вакуфско-меарифско тело, посебним правилником одобреним од Министра правде у споразуму са Министром финансија. Ова такса наплаћује се у корист Исламске верске заједнице.

(²) На поднеске верских и вакуфско-меарифских власти за све те званичне радње не плаћа се ни државна ни самоуправна такса.

§ 13a

(¹) Јавно сакупљање прилога за верске, просветне, хумане и опште корисне сврхе подложено је општем државном законодавству.

(²) За досад уобичајено јавно сакупљање прилога у горње сврхе ограничено само на своје седиште и место не треба ниједном вакуфско-меарифском џемату нити среском поверенству одобрење управне власти.

(³) За сакупљање прилога по школама потребно је одобрење надлежне школске власти саобразно постојећим школским законима.

§ 14

Прирез на непосредни порез који плаћају порезовници Исламске вере у Држави имају право да распишу Вакуфско-меарифски сабор, Среско вакуфско-меарифско поверенство и Џематски меџлис, и то

само ако приходи у §-у 12 од 1—5, не могу покрити расходе предвиђене буџетом. Одлука о распису ових пореза за унапред одређено време постаје пуноважна кад је одобри Министар финансија у споразуму са Министром правде. То одобрење није потребно за прирезе до 10% на непосредни државни порез које расписују џематски меџлиси по закључку џематског збора донетом од 75% пореске снаге у џемату. За њихове одлуке потребно је само одобрење надлежног Вакуфско-меарифског сабора.

§ 15

Верске прирезе прикупљају органи државне пореске администрације, једновременно и у свему по прописима за државне дажбине, и предају их у тромесечним оброцима надлежном верском органу, који је тај прирез прописао.

§ 16

Свих јавних дажбина ослобођавају се зграде намењене служби Божјој и верско-просветним, културним и добротворним установама; даље, заводи за верске потребе као: џамије, текије медресе, мектеби, библиотеке, имарети, сиротишта и сл.; исламска гробља и турбета; домови активних верских службеника који су својина Исламске верске заједнице, а намењени су за њихово становање; домови исламских верских надлештава; културно-историјски споменици; дворишта као и непосредне споредне зграде свих набројаних установа.

§ 17

(¹) У основним, грађанским, стручним средњим и средњим школама, јавним и приватним, веронаука је за исламску младеж обавезан наставни предмет, под надзором надлежне верске власти.

(²) Изасланици Улема-меџлиса имају права два пут у години прегледати све школе, уколико се тиче наставе исламске веронауке.

(³) Наставни план и програм верске наставе за ученике исламске вере прописује Министар просвете у споразуму са надлежном верском власти, а по саслушању Главног просветног савета. Школске уџбенике за исламску веронауку одобрава Министар просвете саобразно §-у 9 Закона о уџбеницима, али се не може дати одобрење оном уџбенику исламске веронауке који није одобрила надлежна верска власт.

(⁴) Верске наставе у свим школама мора бити најмање два часа недељно, где у одељењу има довољан број ученика. Где је број ученика у одељењу мали, могу више разреда заједно држати часове веронауке. Али, и у том случају укупан број ученика не сме бити већи од броја предвиђеног у закону за најмлађи разред.

(⁵) Наименовање вероучитеља исламске вере у државним школама врши надлежни Министар на предлог Улема-меџлиса, а по прописима Закона о верској настави.

(⁶) Улема-меџлис може одузети право наставе исламске веронауке исламском вероучитељу, ако се покаже да је радио противно верским прописима. Управа школе, кад прими акт Улема-меџлиса о забрани даљег рада вероучитељу исламске вере, обуставиће одмах вршење вероучитељске дужности са стране тога лица, и известиће истовремено о томе надлежну просветну власт. Улема-меџлис известиће, уз образложење забране, такође надлежног Министра, који ће са таквим вероучитељем даље поступити по закону.

(⁷) Надлежне школске власти могу разрешити наставничке дужности исламске вероучитеље који се покажу као неподобни за наставничку службу, као и оне вероучитеље чије држање у школи и изван ње није у складу са наставничким угледом и задацима школе. О таквој одлуци наставничка власт известиће надлежни Улема-меџлис.

(⁸) Премештаји вероучитеља врше се саобразно Закону о верској настави.

§ 17a

(¹) Настава и понашање наставника у јавним и приватним школама, као и садржај школских уџбеника, морају поштовати верске осећаје ученика исламске вере.

(²) Настава мора бити тако удешена да не спречава ученике исламске вере у вршењу њихових верских дужности. Одредбе о томе прописује надлежни Министар, у споразуму са Реис-ул-улемом.

(³) У Шеријатској гимназији у Сарајеву и у Великој медреси Краља Александра I у Скопљу треба да су наставници муслимани, у границама могућности, а нарочито за предмете који додирују верско образовање ученика. За постављање наставника у овим школама потребна је сагласност Улема-меџлиса, који има право надзора над целокупном наставом и васпитањем у овим школама и њиховим интернатима.

§ 18

(¹) Све исламске верске аутономне школе стоје под управом и надзором надлежне верске власти. О оснивању ових школа решава надлежна исламска верска власт. Она прописује за њих наставни план и програм предавања, који одобрава Министар просвете. Ако Министар просвете, у року од три месеца, не донесе решење по предложеном му наставном плану и програму, сматраће се да је наставни план и програм одобрен. Верска власт поставља и разрешава управнике и наставнике исламских верских аутономних школа.

(²) Надлежна исламска верска власт стара се за нарочиту спреду наставничког и васпитачког особља исламских верских аутономних школа, поставља и разрешава га. Надлежни верски органи воде непосредни надзор над овим школама и подносе о томе извештаје и предлоге о постављању и разрешавању наставника и васпитача Улема-меџлису. Врховни надзор и над овим школама води Министар просвете.

§ 19

(¹) Војне имаме, као и имаме у државним болницама, казним и њима сличним заводима, сиротиштима, домовима стараца и другим државним и сличним самоуправним установама, постављају надлежне власти по добивеној сагласности Реис-ул-улеме.

(²) У свима оваквим државним и сличним самоуправним установама треба муслиманима дати могућност да врше своје верске обреде, да се хране по ритуалним прописима своје вере и да, у случају смрти, буду сахрањени по исламским верским прописима.

§ 20

(¹) За више школско верско образовање муслимана стара се Држава.

(²) У случају ако се оснује државни шеријатско-правни односно исламски верски факултет или друга каква државна висока школа у рангу факултета, надлежна исламска верска власт настојаваће и старати се да предавања на том факултету односно високој верској школи буду у сагласности са науком исламске вере. У случајевима осведочене несагласности, предузима код Министра просвете потребне мере да се оне отклоне.

(³) Професори и доценти поменутог у претходном ставу факултета, који се бирају по Закону о универзитетима, постављаће се, пошто се претходно утврди и верска подобност кандидата оценом Реис-ул-улеме.

(⁴) Држава ће се старати за одржавање Шеријатске гимназије у Сарајеву и Велике медресе Краља Александра I у Скопљу, у којима ће се спремати кандидати за поменути факултет.

§ 20 а

Преписку с централним државним властима, и обратно, органи Исламске верске заједнице врше, у своме делокругу, преко свог Улема-меџлиса, уколико не изискује нарочита потреба да се та преписка врши преко Реис-ул-улеме, што ће се предвидети и уредити Уставом Исламске верске заједнице.

§ 20 б

Држава ће се старати да се у државним удружењима за физичко васпитање поштује вера њихових чланова муслимана, њена начела и њене установе. Морално и културно васпитање, кад год оно сачињава део циљева државних удружења за физичко васпитање, не смеју бити у супротности с науком исламске вере.

§ 20 в

(¹) По начелу равноправности, загарантоване државним Уставом, ако би се ма којој усвојеној и признатој вероисповести дала већа права, која нису у противности с прописима Ислама, самим тим признају се та права и Исламској верској заједници.

(²) По овоме начелу, пропис става 2 §-а 8 Закона о уређењу аграрних односа у ранијим покрајинама Јужне Србије и Црне Горе од 24 јула 1933 године важи и за вакуфска и остала добра Исламске верске заједнице.

§ 21

(¹) На дан ступања на снагу Уредбе са законском снагом о изменама и допунама закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије од 28 фебруара 1936 године стављају се Краљевској влади на расположење Реис-ул-улема, свих осам чланова Улема-меџлиса и свих девет муфтија као и њихови секретари и остали чиновници. Ако буду пензионисани, уколико по постојећим законским прописима буду имали права на пензију, пензија ће им се одредити по одредбама Закона о чиновницима, од 31 марта 1931 године и то према припадностима оне групе, која по §-у 249 Закона о чиновницима од 31 марта 1931 год. одговара групи у којој су били распоређени према чл. 19 Закона о избору Реис-ул-улеме, чланова Улема-меџлиса и муфтија Исламске верске заједнице од 4 јуна 1930 године. Изузетно од овога пензија Реис-ул-улеме одредиће се према припадностима које припадају Претседнику Државног савета и Главне контроле сходно §-у 333 Закона о чиновницима од 31 марта 1931 године. Ове припадности исплаћиваће се из државне касе.

(²) Остали чиновници и службеници верске и вакуфско-меарифске управе стављају се на расположење новоустројеној вакуфско-меарифској управи. Уколико се не употребе у којој другој служби, ови службеници биће стављени у пензију односно отпуштени из службе по постојећим законским прописима чим предаду дужност органима постављеним по овом Закону. Оваквим чиновницима и службеницима верске Управе, када буду пензионисани, пензије ће се исплаћивати по наређењу §-а 115 Устава Исламске верске заједнице.

§ 22

(¹) Устав Исламске верске заједнице израдиће на заједничкој седници под претседањем наиба (повереника) за Врховно верско старешинство, наиби из §-а 28, са њиховим одборима, у року од пет месеци по ступању на снагу Уредбе са законском снагом о изменама и допунама Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије од 28 фебруара 1936 године. Њихове ће се седнице држати по Правилнику седница за доношење Устава Исламске верске заједнице Краљевине Југославије од 26 маја 1930 године.

(²) Устав Исламске верске заједнице предложиће се Министру правде, који ће га, пошто га усвоји Министарски савет, поднети Краљу на одобрење најдаље у року од шест месеци од дана ступања на снагу Уредбе са законском снагом о изменама и допунама Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије од 28 фебруара 1936 године.

(³) Измене појединих одредаба у овоме Уставу могу бити само ако то ма који вакуфско-меарифски сабор предложи надполовичном већином гласова. У овом случају Реис-ул-улема сазива оба сабора у заједничку седницу, на којој ће решавати о предложеним изменама. Усвојене измене предложиће Реис-ул-улема Министру правде, који ће их, пошто их усвоји Министарски савет, предложити Краљу на одобрење. Закључци на овој заједничкој седници доносиће се двотрећинском већином присутних чланова.

§ 23

(¹) Исламски верски прирез, који је по дасадашњим законским прописима наплаћиван у Босни и Херцеговини, наплаћиваће се и даље, све док се не пропише нови прирез у смислу одредбе §-а 14 овога Закона, и трошиће се за исте потребе за које се и досад употребљавао, водећи рачуна у првом реду о потребама места одакле је прирез наплаћен.

(²) Исто тако док Вакуфско-меарифски сабор у Скопљу не донесе одлуку о наплаћивању приреза, и надлежна власт то одобри, бир имама, загарантован дасадашњим законом, наплаћиваће се као и досада.

§ 24

(¹) Сва вакуфска непокретна добра у Јужној Србији и Црној Гори: муслиманска гробља, џамије, месциди, текије, медресе, мектеби, или плацеви ако су порушене зграде, плодносни објекти завештани

верским, просветним и хуманитарним циљевима, који су у 1912 години затечени као такви, а после без накнаде заузети од стране државних или самоуправних власти, биће враћени Исламској верској заједници или ће се исплатити њихова процењена вредност, уколико се право власништва докаже.

(²) Надлежне вакуфско-меарифске власти поднеће списак свих оваквих објеката Министру правде, који ће образовати комисију састављену од државних и вакуфско-меарифских службеника за њихову процену па у споразуму са Министром финансија уредити исплату процењене суме из државних или самоуправних средстава, уколико не буду враћени Исламској верској заједници.

§ 25

(¹) Овим Законом и Уставом Исламске верске заједнице предвиђена организација има се извести најдаље у року од шест месеци, рачунајући од дана ступања на снагу Устава Исламске верске заједнице.

(²) По ступању на снагу Уредбе са законском снагом о изменама и допунама Закона о Исламској верској заједници Краљевине Југославије од 28 фебруара 1936 године престају да важе сви закони, уредбе и други прописи који су у противности са том Уредбом или су на сметњи да се ма који пропис те Уредбе и новог Устава Исламске верске заједнице до краја проведе.

§ 26

Све послове које су вршиле дасадашње верске и вакуфско-меарифске власти вршиће до доношења Устава Исламске верске заједнице и до организације нових власти нарочити наиби (повереници), које ће поставити Министар правде.

§ 27

(¹) Први наиб поставиће се у Београду за Врховно верско старешинство, и његова ће дужност бити да проведе ликвидацију овог надлештва, да његову архиву, инвентар и остало покретно имање пренесе у Сарајево па да то све преда новопостављеном Реис-ул-улеми, чим овај прими дужност.

(²) Чим изврши ову примо-предају, тим даном престаје служба првог наиба.

(³) Први наиб мора имати теолошко односно шеријатско-правну спрему. Његова награда за рад, канцеларијски, путни и други тро-

шкови, исплаћиваће се из средстава одређених за издржавање Врховног верског старешинства Исламске верске заједнице у Београду. Висину награде одредиће Министар правде, а за путне трошкове и дневнице важе одговарајуће одредбе о томе за државне чиновнике друге групе другог степена.

(⁴) Дотација за репрезентацију и одржавање аутомобила предвиђена у §-у 66 Устава Исламске верске заједнице исплаћиваће се Исламској верској заједници. Кад се први наиб пресели у Сарајево, исплаћиваће се Исламској верској заједници кирија у истом износу, који се сада исплаћује за просторије у којима је смештено Врховно верско старешинство Исламске верске заједнице у Београду, а за потребе Заједнице.

§ 28

(¹) У Сарајеву и Скопљу поставиће се такође по један наиб, који ће преузети све послове Улема-меџлиса, муфтијстава и Вакуфско-меарифског већа, као и Управног одбора овог потоњег.

(²) Уз ове наibe ће се поставити одбори од по шест лица, од којих најмање двојица морају имати теолошку односно шеријатско-правну спрему.

§ 29

(¹) Наibi, са својим одборима, отправљаће текуће послове по прописима досадашњег Закона и Устава Исламске верске заједнице.

(²) Где год је прописано да се поједини предмети решавају у седници Улема-меџлиса, Вакуфско-меарифског већа и његовог управног одбора наibi ће решавати те предмете у одборским седницама.

§ 30

Наibi у Сарајеву и Скопљу, са својим одборима, могу, по потреби, изменити чланове среског вакуфско-меарифског поверенства, а исто тако могу, на тражење већине чланова поверенства или џематског меџлиса сменили шеријатског судију с претседничког места поверенства, односно џематског имама с претседничког места џематског меџлиса, те одредити да поверенство односно џематски меџлис изабере себи претседника између својих чланова.

§ 31

Ако се за време овог прелазног стања у Управи Исламске верске заједнице укаже потреба за решавање којег крупнијег питања или ако би настао какав спор између наiba, онда ће наиб у Београду

сазвати наибско веће да односи предмет односно спор реши. По правилу, позива у ову седницу само наibe, али може позвати и њихове одборе ако то буде изискивала важност предмета који има да се реши.

§ 32

Награде наibима у Сарајеву и Скопљу и члановима њихових одбора одредиће Министар правде из дотација одређених за издржавање Улема-меџлиса, муфтијстава Вакуфско-меарифског већа и његовог управног одбора.

§ 33

Чим наibi буду наименовани, преузеће све послове, акта, књиге и имовинске предмете, са документима и инвентарима од досадашњих верских и вакуфско-меарифских власти. Њима ће се исплаћивати и стална државна помоћ из §-а 8а овога Закона у садашњим износима.

§ 34

Овај Закон ступа у живот и добија обавезну снагу када се обнародује у »Службеним новинама«.

Бр. 30.310-1-264
25 марта 1936 године
Београд.

Заступник Министра правде
Министар социјалне политике
и народног здравља,

Драгиша Ј. Цветковић, с. р.

(Објављено у »Службеним новинама« од 31 марта 1936, год. XVIII, број 74—XVI)

